

NGUYÊN NHÂN NÀO KHI N TA PHẢI ĐAU KHỔ !!!

Con người sinh ra và sống trên cõi đời không ai là không khổ. Tất cả vua quan cho tới kẻ cùng dân, ai cũng đều có cái “Khổ” riêng của mình. Cố sĩ T.Q. đã nêu một vài cái Khổ trong bài viết “Thân thế con người”: Cái chết là một cái Khổ trong 8 thế Khổ của con người:

Khổ vì bệnh Sanh ta, Khổ vì bệnh Già, khổ vì bệnh Bệnh, Khổ vì bệnh Chết, Khổ vì bệnh gặp lại những người mình không ưa, Khổ vì bệnh xa rời những người mình ưa thích, Khổ vì mù n mà không được, Khổ vì có quá nhiều sự khổ và Ngũ m. (Ngũ m gồm năm thế: 1) Sự: chết cho các hình danh sự của người.

2) Thế chết những cảm giác

3) Tất cả những sự khổ, suy nghĩ

4) Hành động cho các hành động tạo tác

5) Thế chết cho các cái biết của “Ý”

Cố sĩ T.Q – thân thế con người – Báo Viên Giác - số 113, tháng 10-1999 Đức Quốc

Còn có cái Khổ khác nữa do mọi con người tạo ra đó chính là Các Tâm của mọi người. Cái Tâm đó thường tham lam, thường mê mẩn, thường tạo nên những khổ không có thật mà chỉ tưởng tượng là có Thế.

Cái Tâm cũng là nguyên nhân tạo ra những hậu quả. Kinh Phật giáo thường nói cho rằng: “Mọi sự đời đời” đã nói lên điều đó.

Ngoài cái Tâm ta còn có Cái Thân. Cái Thân xác mà ta cho là sự “Có Ta” hay “chính là Ta” Vì cái Thân này mà Ta phải Khổ. Có Thân thì có ham muốn vì đó chính là các thân vật chất thế sự. Có ham muốn là có chi mê ham, sinh ra ích kỷ cho thân mình mà không muốn cho ai được lợi ích. Nhờ thế càng ham sống là càng gây ra nhiều nghiệp quả đời đời này quả báo luân hồi đau khổ.

Nếu biết Các Xác Thân chỉ như các áo ta mặc thì sẽ khổ đau, bệnh hoạn chỉ như cái áo rách cũ mà thôi.

Cái xác thân ta đắp đắp hay xâu xé thì cũng như cái áo này màu sắc đắp đắp hoặc không được sáng sủa đẹp. Khi chết chính là lúc cái áo này bị thay thế không mặc nữa và rời ta sự mặc vào cái áo khác.

Khi sống, ta cứ đắp đắp nhúc nhích, đi lại thì cái thân xác ta cứ đắp đắp, nói năng, những biết, cảm xúc những thế ra các hành động đó không phải phát xuất từ cái xác thân mà từ những thức như ý nghĩ, cảm giác, thọ nhận, niệm...vân...vân. bị qua tai, mắt, mũi, miệng...Khi chết những thế đó đều mất đi.

Đau khổ

Geschrieben von: Vo Quang Chau

Dienstag, den 28. September 2010 um 14:26 Uhr - Aktualisiert Donnerstag, den 10. Januar 2013 um 12:07 Uhr

Vậy mà chúng ta, ai cũng nghĩ về Cái Thân Xác mình mang và cho đó là Chính Mình. Thật sự thì cái Thân xác này chỉ là nhúng vào một chút cái bản thân nên và sau một thời gian cũng quay về với các bản mà thôi.

Đúng không mình cái Thân xác này có phải cái Ta không thì ta hãy nhớ lại là Cái Thân này có hoàn toàn theo ý ta không?

Ta thì luôn luôn muốn khỏe mạnh, nhúng xác thân muốn đau yếu, bệnh hoạn muốn chết khi nào là tùy ý nó. Ta không muốn uống nước nhúng cái xác thân lại Khát và ta phải chịu ý nó.

Ta cứ rần rần thức nhúng cái Xác Thân cứ muốn ngủ không theo ý ta. Có khi ta quyệt nhón ăn, nhúng cái Xác lại đòi ăn. Rõ ràng là các Thân làm ta Khổ.

Ngay cả Cái Tâm mà chúng ta nghĩ ngợi, phân tích, suy tính thì hẳn ta cũng thấy rằng là “cái a Mình” luôn.. Nhúng cũng chính Cái Tâm làm mình khổ.

Thế sao Cái Tâm thật sự không phải là Ta?. Nếu Tâm là Ta thì chỉ có một một thời Tâm thôi, còn sao lại hai thời như Tâm Thiển và Tâm ác?

Vậy đã là Cái Ta thì tại sao lại là hai đối lập? Còn Cái Tâm làm cho ta đau Khổ thì thật quá nhiều. Ví dụ như khi Ta muốn đi ngủ thì cái Tâm ta muốn nhúng đâu có phải muốn là đi ngủ. Ví dụ lúc ta có Thiển Tâm, ta muốn ngủ thì bị bệnh đối lập lạnh hay nóng thì nghèo có đối lập thì bị bệnh, nhúng đi ngủ mình muốn hay Tâm mình muốn như thế đâu có phải hoàn toàn đối lập như ý.

Thật là ta Đau khổ vì không đi đúng ý nguyện. Đôi khi vì lòng ghen tức căm ghét một người nào đó nên ta muốn kẻ này phải bị khổ đau nhúng kẻ này vào bình yên an lành.

Như thế là Tâm muốn mà không được cũng khiến ta đau khổ.

Vậy chính Cái Thân và Cái Tâm làm mình ham muốn, tự cao tự đại, ái phân biệt, ích kỷ, tham lam, ganh ghét, giận hờn. tức tức...

Nghĩa là vì Cái Thân và Các Tâm mà càng ngày mình càng phát triển

Tham Sân Si, lòng thù hận nhiều lên nhất là khi mình cứ nghĩ là Cái Thân chính là cái a mình, Cái Tâm chính là mình.

Chính vì sự nhúng mê mẩn trong những thức về cái xác thân và cái Tâm như thế nên hàng phút, hàng ngày, hàng giờ... mà những điều đó cho mình biết bao hành động, ý nghĩ sai lầm thì lại khiến ta ra biết bao nghiệp báo cứ thế không bao giờ với mà mình không biết....??...!...!